

A Szegedi Törvényszék dr. Firtkó Tibor ügyvéd (... címe) által képviselt **felperes neve** .... sz. alatti székhelyű felperesnek - dr. ....jogtanácsos (... címe) által képviselt **alperes neve** .. sz. alatti székhelyű alperes ellen - kártérítés iránt indult perében a Szegedi Járásbíróság 2014. december hó 15. napján kelt 21.G.40.139/2014/7. számú ítéletével szemben előterjesztett 8. sorszám alatti alperesi fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **h e l y b e n h a g y j a .**

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 20.000,- (Húszezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperes, mint rendszerhasználó és az alperes, mint hálózati engedélyes között 2007. január hó 15. napján írásbeli hálózathasználati szerződés jött létre, amely alapján a felperes az .. helység felhasználási helyen villamosenergiát vételezett. A szerződés szerint az alperes kötelezettsége a szerződésben foglalt villamosteljesítmény folyamatos szállítása, míg a felperes kötelezettsége volt a villamosenergia vételezési és rendszerhasználati díjának a megfizetése. A szerződés szerint a felperes az ún. KIF I. kategóriába sorolt rendszerhasználó, amely besorolás alapján fizette meg az ún. rendszerhasználati díjat. A felperes ugyanakkor a közép/kisfeszültségű transzformátorhoz történő csatlakozásra (KIF/KÖF) vonatkozó rendszerhasználati díj megfizetésére lett volna köteles a 2008. január hó 1. napjától hatályos 119/2007. (XII.29.) a GKM rendelet 1. § (1) bekezdése és e rendelet 1. sz. melléklete alapján. Mivel az alperes figyelmen kívül hagyta a 119/2007. (XII.29.) GKM rendelet 8. § (1) bekezdését, azaz 2008. március hó 31. napjáig nem azonosította a felperest a közép/kisfeszültségű transzformátorhoz történő csatlakozásra jogosult rendszerhasználóként, a felperes rendszerhasználati díjat 2008. január hó 1. napjától a téves besorolás alapján fizette meg.

A felperes a perben nem álló cég¹ Kft.-vel szerződést kötött annak megállapítása érdekében, hogy az általa fizetett díj mértéke megfelel-e a jogszabályoknak, illetőleg az energiaszolgáltatásra vonatkozó szerződésben foglaltaknak. A szakértői társaság a felperes képviselőjében eljárva, 2013. szeptember hó 30. napján megkereste az alperest felülvizsgálati kérelmével és felhívta az alperes figyelmét, hogy a rendelkezésre álló dokumentumok és információk alapján a felhasználási hely csatlakozási pontja alapján a felperes jogosult a GKM rendeletben meghatározott közép/kisfeszültségű transzformátorhoz történő csatlakozásra vonatkozó elosztói tarifa igénybevételére. Az alperes 2013. december hó 3. napján megállapította, hogy a felperes jogosult az úgynevezett RHD profilos közép/kisfeszültségű tarifán történő vételezésre, így a 2011. szeptember 1. és 2013. szeptember 30. napja közötti időszak vonatkozásában a felperesnek visszamenőlegesen helyesbítő számlákat küldött, majd visszautalt a felperes részére 4.769.087,- Ft rendszerhasználati díjat. Az ezt meghaladó díj visszautalását az alperes elutasította arra hivatkozással, hogy a 2007. évi LXXXVI. törvény 60. § (3) bekezdés alapján a felperes követelése hálózathasználati szerződésből ered, amelyből eredő követelés elévülési ideje 2011 év október 1. napja előtti szabályozás szerint egy év, így a már visszafizetett díjon felül a felperes további igényt az alperessel szemben elévülés miatt nem érvényesíthet.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 4.348.790,- Ft tőke, valamint 2.573.920,- Ft lejárt késedelmi kamat, továbbá perköltség megfizetésére arra hivatkozással, hogy amikor az alperes a felperest a 119/2007. (XII.29.) GKM rendelet 8. § (1) bekezdésében foglaltakkal ellentétben nem sorolta át 2008. március hó 31. napjáig a közép/kisfeszültségű transzformátorhoz történő csatlakozásra jogosult rendszerhasználói kategóriába, a felperesnek kárt okozott, illetőleg az indokolatlanul megfizetett rendszerhasználati díjjal jogalap nélkül gazdagodott. Az alperes azzal, hogy 2011. szeptember hó 1. napjáig visszamenőleg helyesbítő számlákat küldött, majd visszautalt a felperes részére 4.769.087,- Ft-ot, elismerte a jogsértés tényét a felperes álláspontja szerint. Megjegyezte egyebekben, hogy a felperesi igény nem a hálózathasználati szerződésből ered, hanem azzal kapcsolatos, hogy az alperes a GKM rendelet 8. § (1) és (2) bekezdésében foglaltaknak nem tett eleget, azaz nem a szerződésből eredő, hanem jogszabályi kötelezettségét szegte meg.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint a felperesi követelés azért nem foghat helyt, mivel az a 2007. évi LXXXVI. törvény (Vet.) 60. § (3) bekezdése alapján elévült és ebből következően bírói úton nem érvényesíthető. Megjegyezte, hogy a peres felek jogviszonyára a Vet, mint lex specialis rendelkezései az irányadók a Ptk., mint lex generalis szabályaival szemben, így a Ptk.-ban meghatározott általános ötéves elévülési idő a felek közötti jogviszonyra nem irányadó. Arra is hivatkozott, hogy az alperes és a felperes nem szabad akaratukból, nem a közös alkufolyamat folyamán kialakított megegyezésnek megfelelő szerződést kötöttek, hiszen az alperesi tevékenység teljes egészében regulált, a jogszabályok által szabályozott tevékenység, amely miatt a mindenkori

jogszabályváltozások a felek közötti szerződés tartalmára is kihatnak. Mindebből következően az alperes álláspontja szerint a 119/2007. (XII.29.) GKM rendelet, illetőleg más, a tarifa besorolással illetőleg a rendszerhasználati díj fizetésével kapcsolatosan rendeletet is a régi Ptk. 226. §-a szerint a szerződés részévé vált. Mindebből következően a fizetendő díj mértékének megállapítása sem tartozik a felek szerződéses szabadságának a körébe. Az alperes álláspontja szerint a tarifabesorolás, illetőleg ennek megfelelően a fizetendő díj nem a GKM rendelet 8. §-a alapján vált a felek szerződéses jogviszonyának a részévé, hanem a rendeletnek a tételes díjazást rögzítő 1. sz. melléklete alapján. Mindebből következően a felperes igénye hálózathasználati szerződésből ered, ebből következően a Vet. 60. § (3) bekezdése az irányadó e szerződésből eredő követelés tekintetében. Az alperes a felperes leszállított keresetének összegszerűségét nem vitatta.

A Szegedi Járásbíróság 21.G.40.139/2014/7. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 4.348.790,- Ft tőkét, továbbá 2.573.920,- Ft késedelmi kamatot, valamint 424.100,- Ft perköltséget. Az ítélet indokolása szerint nem vitás, hogy a peres felek között a 2007. évi LXXXVI. törvény (Vet.) 58. § (1) és (3) bekezdése alapján hálózathasználati szerződés jött létre. A 119/2007. (XII.29.) GKM rendelet 8. § (1) és (2) bekezdését úgy értelmezte az elsőfokú bíróság, hogy az alperes kötelezettsége volt a fogyasztók azonosítása és a jogszabálynak megfelelő átsorolása a közép/kisfeszültségű transzformátorhoz történő csatlakozásra jogosult rendszerhasználói kategóriába. Az alperes maga is elismerte, hogy e kötelezettségének a felperes vonatkozásában nem tett eleget, nem sorolta át az egyébként arra jogosult felperest a közép/kisfeszültségű transzformátorhoz történő csatlakozásra jogosult rendszerhasználók közé, ezért a felperes magasabb összegű rendszerhasználati díjat fizetett meg, mint amit a jogszabály alapján köteles lett volna. Az alperesi védekezés kapcsán arra utalt, hogy a GKM rendelet nem a peres felek által kötött hálózathasználati szerződés tartalmát határozta meg, hanem annak tartalmától függetlenül terhelte a rendszerhasználók azonosítására és átsorolására vonatkozó objektív jogszabályi kötelezettség az alperest, melynek nem tett eleget. Mindebből következően, mivel a felperesi követelés nem a hálózathasználati szerződésből ered, így a speciális jogszabály, a Vet. 60. § (3) bekezdése nem alkalmazható. Ebből következően az 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 324. § (1) bekezdése a követelés elévülése tekintetében az irányadó. Mindebből viszont az következik, hogy a felperesi követelés nem évült el, így az alperes köteles a felperesnek 2008. október 1. és 2011. augusztus 31. napja között tévesen kiszámlázott tarifa különbözet (hálózathasználati díj) visszafizetésére. E szempontból irreleváns, hogy a felperes a szerződésben foglaltakat nem kifogásolta, illetőleg a tévesen kiszámlázott díjjal kapcsolatosan kifogással nem élt. Másodlagosan arra is utalt, hogy a régi Ptk. 205. § (1), illetőleg (2) bekezdéséből következően a feleknek nem kellett megállapodni olyan kérdésben, amelyet a jogszabály rendez. Amennyiben az alperes a kategóriabesorolást és ez alapján díjfizetést a jogszabállyal ellentétesen alkalmazta, úgy a szerződésnek ez a rendelkezése jogszabályba, a GKM rendeletbe ütközik, így a Ptk. 200. § (2) bekezdés alapján a szerződés részleges semmissége

megállapítható. A részleges semmisség okán pedig a régi Ptk. 361. § (1) bekezdése alapján is köteles lenne az alperes a jogalap nélküli gazdagodás jogcímén a felperest ténylegesen terhelő hálózathasználati díj, illetőleg a jogszabállyal ellentétesen beszedett díj különbözetének a megfizetésére.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság az alperes által összecszerúségében nem vitatott, leszállított felperesi követelés megfizetésére kötelezte az alperest és a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a perköltség viseléséről, mely áll a felperes által lerótt eljárási illetékből, továbbá a felperest megillető ügyvédi munkadíj összegéből a 32/2003. (VIII.22.) IM sz. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az eljáró bíróság új eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára történő utasítását kérte a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalása mellett. A fellebbezése indokolásában megismételte azt a már előadott jogi álláspontját, hogy a felperesi követelés elévült a Vet. 60. § (3) bekezdése alapján. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a villamosenergia-rendszer használati díjakról szóló 119/2007. (XII.29.) GKM rendelet nem része a felek közötti hálózathasználati szerződésnek, hiszen e jogszabály a peres felek közötti hálózathasználati szerződéses jogviszony egyik fő elemét, a jogviszony alapvető tartalmát szabályozza. A 2007. évi LXXXVI. törvény és az ennek végrehajtására kiadott 273/2007. (X.19.) Korm. rendelet 2. melléklet 16. § (1) bekezdés f) pontja a felek között létrejött szerződés kötelező tartalmi elemévé teszi a rendszerhasználati díjra vonatkozó tarifabesorolást, így az is a szerződés részévé vált. Mindebből következően tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felhívott GKM rendeletet nem a régi Ptk. 226. §-a szerinti speciális jogszabálynak minősítette, tekintettel arra, hogy az alperes által folytatott elosztói tevékenység teljes egészében szabályozott, regulált tevékenység, amelynek tartalmát nem a felek határozzák meg, hanem a vonatkozó jogszabályok töltik ki tartalommal, különösképpen az említett rendszerhasználati díjra vonatkozó rendelet, amely az alperesnek fizetendő díjazást teljes körűen tartalmazza. Mivel hatósági árról van szó, a fizetendő díj mértékének megállapítása nem tartozik a felek szerződési szabadsága, szabályozási autonómiájának a körébe. Megismételte azon hivatkozását is, hogy az ítélet hibásan értelmezte a felhívott GKM rendelet 8. §-ának helyét a felek közötti jogviszonyban. A tarifabesorolás és az ennek megfelelően fizetendő díj nem a 8. § alapján vált a felek jogviszonyának részévé, hanem a rendelet tételes díjazást rögzítő 1. melléklete illetőleg a közép- és kiefeszültségű csatlakozás fogalmát meghatározó 1. § (1) bekezdés d) pont alapján. A 8. § pusztán elszámolási, technikai előírást tartalmaz. Ennek alapján felperes 2008. január 1. napjától volt jogosult az úgynevezett KÖF/KIF tarifára. Mindebből következően az alperes álláspontja szerint a felperesi igény a fentiek alapján a hálózathasználati szerződésből eredő igény, amelyet egyébként a Vet. 59. §, továbbá az Üzletszabályzata 6.9.1. i) pontja is alátámaszt. Álláspontját továbbá alátámasztja az is, hogy ugyancsak a szerződés része a csatlakozási pont feszültség szintje (kV)

valamint a rendelkezésre álló teljesítmény (KV), amely paramétert, ha az alperes nem teljesít, szintén kár érheti a felhasználót. A feszültség szint paramétereit is szabvány adja meg, ugyanúgy, mint ahogyan a jelen perbeli tarifabesorolást is jogszabály határozta meg.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés az alábbiak szerint a l a p t a l a n .

A peres felek között a perbeli jogvita megítélésekor alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 387. §, illetőleg a 2007. évi LXXXVI. törvény szerinti hálózathasználati szerződés volt hatályban 2007. január 15. napjától. Az sem volt vitás a felek között a peres eljárás során, hogy a felperes a szerződésből eredő kötelezettségének eleget tett, megfizette a fogyasztás alapján őt terhelő áramdíjat, illetőleg megfizette az úgynevezett rendszerhasználati díjat is az alperesi tarifabesorolás alapján. (ún. KIF I. fogyasztói kategória)

A villamosenergia-rendszer használati díjakról szóló, 2008. január 1-től hatályos 119/2007. (XII.29.) GKM rendelet 8. § (1) bekezdése szerint az elosztó 2008. március hó 31-ig köteles azonosítani a közép/kisfeszültségű transzformátorhoz történő csatlakozásra jogosult rendszerhasználókat. Az elosztó ezen időpontig jogosult az érintett rendszerhasználók részére a kisfeszültségű csatlakozásra vonatkozó elosztási díjakat számlázni. A (2) bekezdés szerint az elosztó a közép/kisfeszültségű transzformátorhoz történő csatlakozásra jogosult rendszerhasználók részére - azonosításukat követően - köteles 2008. április hó 30-ig az e rendelet hatályba lépése és az (1) bekezdés szerinti időpont között kiszámlázott kisfeszültségű csatlakozásra vonatkozó elosztási díjat és a közép- és kisfeszültségű transzformátorhoz történő csatlakozásra vonatkozó elosztási díjak különbségét visszafizetni.

Az alperes nem vitatta, hogy e jogszabályból eredő kötelezettségének a jogszabályban meghatározott határidő alatt nem tett eleget, azaz a felperest - bár jogosult lett volna rá - a KIF I. kategóriából nem sorolta át a KIF/KÖF III. rendszerhasználói kategóriába. Azt sem vitatta, hogy ennek eredményeként a felperes magasabb összegű rendszerhasználati díjat fizetett meg, mint amit e jogszabály szerint köteles lett volna.

Figyelemmel a peres feleknek mind az elsőfokú, mind pedig a másodfokú eljárás során kifejtett jogi álláspontjára, a bíróságoknak abban a jogkérdésben kellett állást foglalni, hogy e jogszabálysértő alperesi mulasztásból eredő felperesi igény hálózathasználati szerződésből ered-e, így a felperesi követelés elévülésére a Vet. 60. § (3) bekezdése vagy - amennyiben nem hálózathasználati szerződésből ered a követelés - a lex generális, azaz a régi Ptk. 324. § (1) bekezdése alapján meghatározott elévülési határidő az irányadó.

A szerződésszegés általános fogalmát a követelés keletkezésekor hatályos 1959. évi IV. törvény (régii Ptk.), illetőleg a speciális jogszabály, a Vet. sem határozta meg. Mindként jogszabály csak a szerződésszegés egyes, nevesített eseteit tartalmazta és szabályozta. A keresetlevél benyújtásakor hatályos 2013. évi V. törvény 6:137. § azonban már meghatározza a szerződésszegés általános fogalmát a bírói gyakorlattal egyező tartalommal. (BDT 2009. évi 2066. sz. eseti döntés) E szerint szerződésszegést jelent bármely kötelezettség szerződésszerű teljesítésének elmaradása, azaz minden olyan fogyatékoságot szerződésszegésnek kell értékelni, amely miatt a szerződés bármely tartalmi eleme nem teljesül. A szerződésszegés bekövetkezik, ha a fél nem jut hozzá a szerződés tartalma szerinti szolgáltatáshoz.

A rendelkezésre álló bizonyítékokból megállapíthatóan az alperes nem az előbbi fogalom meghatározásba illeszthető szerződésszegő mulasztást követett el, amikor a jogszabályban előírt átsorolási és ezt követően a helyes besorolási kötelezettségének nem tett eleget. E kötelezettségszegések azért nem vonhatóak a szerződésszegés említett jogi fogalma alá, hiszen nem a szerződésből eredő szolgáltatás vagy valamely más, a szerződés teljesítéséhez kapcsolódó kötelezettség megszegéséből, hanem egy jogszabályban meghatározott kötelezettség megszegéséből erednek. Az átsorolás nem a felek közötti alkufolyamat alapján létrejött, az alperest terhelő szerződéses kötelezettség volt, hanem jogszabály kötelezte erre az alperest. Mindezen túl azért sem eredhet a felperesi igény hálózathasználati szerződésből, mert a felek abban nem állapodhattak meg a szerződésben (régii Ptk. 205. §), hogy a felperes az irányadó jogszabállyal ellentétesen, magasabb ellenszolgáltatást fizet az alperesi szolgáltatásért, mint amelyre köteles lenne.

A fentiekből következően a másodfokú bíróság osztja az elsőfokú bíróságnak azt a jogi álláspontját, hogy a felperesi követelés nem hálózathasználati szerződésből, annak megszegéséből ered, hanem attól független, deliktuális felelősségi, kötelmi jogviszonyból eredő követelés (régii Ptk. 339. § (1) bekezdés). Arra is helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság, hogy kármegosztásnak sincs helye, hiszen jogszabály az alperes és nem a felperes kötelezettségévé tette a felperes helyes át- és besorolását, ebből következően a régii Ptk. 4. § (4) bekezdése sem hagyható figyelmen kívül az alperesi károkozó magatartás és a kártérítési igény elbírálásakor. Megjegyzendő, hogy az alperes rendelkezik olyan speciális, a szolgáltatás jogi környezetére vonatkozó ismeretekkel, amely mellett az energiaszolgáltatásban járatlan felperestől a téves át- és besorolás felismerése nem volt elvárható.

Azon alperesi álláspont elfogadása esetén, amely szerint a GKM rendelet részévé vált volna a szerződésnek a régii Ptk. 226. § alapján és ezért a felperesi igény e rendelettel ellentétes tarifaalkalmazás miatt szerződésből, szerződésszegésből eredne, akkor is a régii Ptk. 324. § (1) bekezdésében foglaltakat kellene a felperesi kereset elévülése vonatkozásában alkalmazni a következő okokból:

Az 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 205. § (1) bekezdés szerint a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre. A (2) bekezdés szerint a szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges vagy bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben történő megállapodása szükséges. Nem kell a feleknek megállapodni olyan kérdésekben, amelyeket a jogszabály rendez. A régi Ptk. 200. § (2) bekezdés szerint semmis az a szerződés, amely jogszabályba ütközik, vagy amelyet a jogszabály megkerülésével kötöttek, kivéve, ha ahhoz a jogszabály más jogkövetkezményt fűz.

Megállapíthatóan 2008. január hó 1. napjától kellett volna a felperest a KIF/KÖF rendszerhasználói kategóriába besorolni. Azzal, hogy e kötelezettségének az alperes nem tett eleget, ezért a szerződésnek a rendszerhasználati díjra vonatkozó része és rendelkezése jogszabályba ütközik, a szerződés a régi Ptk. 200. § (2)bekezdése alapján e részében semmis. A szerződés részleges semmissége okán az alperes jogalap nélkül gazdagodott a jogszabály szerint a felperest terhelő hálózathasználati díj és a jogszabállyal ellentétesen beszedett díj különbözetével, amely gazdagodás visszafizetésére a régi Ptk. 361. § (1) bekezdése alapján is kötelezhető lenne. (1/2010. PK vélemény 8. pont - végigható szinallagma). A Vet. 59. § (6) bekezdése szerint a szerződés semmisségéből eredő igényre az általános, a Ptk.-ban meghatározott elévülési idő vonatkozik,így a felperesi igény a szerződés részleges semmissége esetén sem évült el.

Mindezekből következően az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperesi a követelés nem évült el és helytállóan kötelezte az alperest a leszállított kereset szerinti marasztalási összeg, továbbá a perköltség megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

Minderre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a fenti indokolásbeli kiegészítéssel és pontosítással - hagyta helyben.

Az eredménytelenül fellebbező alperest kötelezte a felperes javára másodfokú perköltség megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdésére figyelemmel, melynek mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM sz. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) és (6) bekezdése alapján állapította meg, amelynek során figyelemmel volt arra, hogy a felperes a másodfokú tárgyaláson nem jelent meg és fellebbezési ellenkérelmet sem terjesztett elő.

Szeged, 2015. évi február hó 19. napján.

Dr. Komáromi Zoltán s.k. a tanács elnöke A kiadmány hitelül:	Dr. Pap János s.k. előadó bíró	Dr. Doblerné dr. Alács Ágota bíró
--	-----------------------------------	--------------------------------------

A határozattervezet írásba foglalásának a napja: 2015. február 24.

Li:

- 1./ ítélet + 1 kiadmány + elsőfokú határozat + felterjesztő lap marad,
- 2./ pld. ítélet + a többi irat visszaküldendő az elsőfokú bíróságnak
- 3./ Bef.Kiv.
- 4./ A határozat írásba foglalásának napja: 2015. ....
- 5./ IRATTÁR!

Hangszalagról leírva:
2015. február 25.